

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์
 - 1.1 ความหมายของความคิดสร้างสรรค์
 - 1.2 องค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์
 - 1.3 ขั้นตอนของความคิดสร้างสรรค์
 - 1.4 ลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์
 - 1.5 แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา
 - 1.6 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์
2. เอกสารที่เกี่ยวกับงานเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - 2.1 ความหมายของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - 2.2 ความมุ่งหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - 2.3 ประโยชน์ของการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - 2.4 ปัจจัยสำหรับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - 2.5 ลำดับขั้นในการฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - 2.6 การประเมินผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - 2.7 รูปแบบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา
3. เอกสารที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับงานเขียนเชิงสร้างสรรค์
4. เอกสารที่เกี่ยวกับหนังสือพิมพ์
 - 4.1 ประเภทของหนังสือพิมพ์
 - 4.2 เนื้อหาของหนังสือพิมพ์
 - 4.3 บทบาทของหนังสือพิมพ์ในด้านการศึกษา

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนเชิงสร้างสรรค์

5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับหนังสือพิมพ์กับการศึกษา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์

ความหมายของความคิดสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์เป็นเรื่องที่น่าสนใจ มีนักการศึกษาหลายท่านให้คำนิยามไว้ดังนี้

Guilford (อ้างใน อารี รังสิมันท์, 2532, หน้า 3) อธิบายว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นลักษณะการคิดนอกกรอบ (Divergent Thinking) คือความคิดหลายทิศทาง หลายแง่หลายมุม คิดได้กว้างไกล ประกอบด้วยลักษณะความคิดริเริ่ม (Originality) ความคล่องในการคิด (Fluency) ความคิดยืดหยุ่นในการคิด (Flexibility) แสดงความคิดละเอียดลออ (Elaboration)

Torrance (อ้างใน สมศักดิ์ ภู่วิภาคารวรรณ, 2535, หน้า 1) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์คือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้โดยไม่มีขอบเขตจำกัด บุคคลสามารถมีความคิดสร้างสรรค์ในหลายแบบ และผลของความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นนั้นมีมากมายไม่มีข้อจำกัดเช่นกัน

Smith (1972, p.23) ได้ให้ความหมายว่า ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถที่จะเชื่อมโยงหรือผสมผสานประสบการณ์เก่าเข้ากับประสบการณ์ใหม่ ผลงานนั้นไม่จำเป็นต้องใหม่ต่อโลก แต่ใหม่สำหรับบุคคล

อารี รังสิมันท์ (2532, หน้า 5) ให้คำนิยามว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการทางสมองที่คิดในลักษณะนอกกรอบอันนำไปสู่การคิดค้นพบสิ่งแปลกใหม่ด้วยการคิดดัดแปลงปรุงแต่งจากความคิดเดิมผสมผสานกันให้เกิดสิ่งใหม่ ซึ่งรวมทั้งการประดิษฐ์คิดค้นพบสิ่งต่าง ๆ ตลอดจนวิธีการคิด ทฤษฎี หลักการได้สำเร็จ

หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2533, หน้า 55) ให้ความหมายของความคิดสร้างสรรค์ไว้ว่า เป็นกระบวนการคิดหลายทิศทางและสามารถเชื่อมโยงความคิดตั้งแต่สองสิ่งเข้าด้วยกัน หรือผสมผสานความคิดที่มีอยู่เดิมแล้ว จัดระเบียบของความคิด

ออกมาเป็นรูปแบบใหม่ซึ่งไม่ซ้ำกับของเดิม รวมทั้งการคิดประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ การคิดแก้ปัญหาได้สำเร็จ และความคิดนั้นต้องเป็นสิ่งที่มีความค่าและมีประโยชน์

จากคำนิยามดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคิดหลายทิศทาง หลายแง่มุม คิดกว้างไกล ประกอบด้วยความคิดคล่อง (Fluency) ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) ความคิดริเริ่ม (Originality) และความคิดละเอียดลออ (Elaboration)

องค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์

Guilford (อ้างใน อารี รังสินันท์, 2532, หน้า 29-34) กล่าวถึงองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ไว้ในทฤษฎีโครงสร้างทางสติปัญญาว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถทางสมองที่คิดได้กว้างไกลหลายทิศทาง หรือเรียกว่าลักษณะการคิดออกนอกกรอบ หรือการคิดแบบกระจาย (Divergent Thinking) ซึ่งประกอบด้วย

1. ความคิดริเริ่ม (Originality) หมายถึง ลักษณะความคิดแปลกใหม่แตกต่างจากความคิดธรรมดา หรือความคิดง่าย ๆ

2. ความคิดคล่องตัว (Fluency) หมายถึง ปริมาณความคิดที่ไม่ซ้ำกันในเรื่องเดียวกัน แบ่งออกเป็น

2.1 ความคิดคล่องแคล่วทางด้านถ้อยคำ (Word Fluency) เป็นความสามารถในการใช้คำหรือถ้อยคำอย่างคล่องแคล่ว

2.2 ความคิดคล่องแคล่วทางการโยงสัมพันธ์ (Associational Fluency) เป็นความสามารถที่จะคิดหาถ้อยคำที่เหมือนกันหรือคล้ายกันได้มากที่สุดภายในเวลาที่กำหนด

2.3 ความคล่องแคล่วทางการแสดงออก (Expressional Fluency) เป็นความสามารถในการใช้วิธีหรือประโยค คือ สามารถที่จะนำความเรียงกันอย่างรวดเร็วเพื่อให้ได้ประโยชน์ที่ต้องการ

2.4 ความคล่องแคล่วในการคิด (Ideational Fluency) เป็นความสามารถที่จะคิดสิ่งที่ต้องการภายในเวลาที่กำหนด

3. ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) หมายถึง ประเภทหรือแบบของความคิด แบ่งออกเป็น

3.1 ความคิดยืดหยุ่นที่เกิดขึ้นทันที (Spontaneous Flexibility) เป็นความสามารถที่จะพยายามคิดให้หลายอย่าง อย่างอิสระ

3.2 ความคิดยืดหยุ่นทางด้านการคิดแปลง (Adaptive Flexibility) เป็นความสามารถที่คิดแก้ปัญหาได้ไม่ซ้ำกัน

4. ความคิดละเอียดลออ (Elaboration) เป็นองค์ประกอบที่ขาดไม่ได้ของความคิดสร้างสรรค์ ขึ้นอยู่กับเพศ อายุ ประสบการณ์ และความสามารถ ผู้ที่อายุมากจะมีความละเอียดลออในการคิดมากกว่าผู้มีอายุน้อย เด็กหญิงจะละเอียดลออมากกว่าเด็กชาย และเด็กที่มีความสามารถสูงทางด้านการคิดละเอียดลออ จะเป็นเด็กที่มีความสามารถทางด้านการสังเกตสูงด้วย

ขั้นตอนของความคิดสร้างสรรค์

Wallas (อ้างใน เกษม สูดหอม, บำรุง กลัดเจริญ และทองเรือน อมรรักษ์กุล, ม.ป.ป., หน้า 214) ได้สรุปขั้นตอนของกระบวนการคิดสร้างสรรค์เป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียม (Preparation) เป็นขั้นรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ
2. ขั้นความคิดถูกกระตุ้นหรือระยะฟักตัว (Incubation) เป็นขั้นที่ยังคิดไม่ออก จึงคิดต่อไปอย่างเงียบ ๆ
3. ขั้นคิดออก (Insight) เป็นระยะที่คิดออกทันที บางทีคิดออกโดยไม่คาดหมาย
4. ขั้นพิสูจน์ (Verification) เป็นขั้นที่พิสูจน์ว่าเป็นความคิดที่เป็นจริงและถูกต้อง

ลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์

อารี รังสินันท์ (2532, หน้า 61) และจินตนา สุขมาก (ม.ป.ป., หน้า 222) กล่าวไว้สอดคล้องกันว่า เด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์มีบุคลิกภาพประจำตนแตกต่างจากเด็กโดยทั่ว ๆ ไป พฤติกรรมของเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์มีดังนี้

1. อยากรู้ อยากเห็น มีความกระหายใคร่รู้ อยู่เป็นนิจ
2. ชอบเดา ชอบตั้งสมมติฐาน ชอบเสาะแสวงหา สำรวจ ศึกษา ค้นคว้า และทดลอง
3. ชอบซักถาม และถามคำถามแปลก ๆ
4. ข้างสงสัย เป็นเด็กที่มีความรู้สึกแปลกประหลาดใจในสิ่งที่พบเห็นเสมอ
5. ข้างสังเกต มองเห็นลักษณะที่แปลก ผิดปกติ หรือช่องว่างที่ขาดหายไปได้ง่ายและเร็ว

6. ชอบแสดงออกมากกว่าจะเก็บกด ถ้าสงสัยสิ่งใดก็จะถามหรือพยายามหาคำตอบโดยไม่รีรอ

7. มีอารมณ์ขัน มองสิ่งต่าง ๆ ในแง่มุมที่แปลก และสร้างอารมณ์ขันอยู่เสมอ
8. มีความช่างคิด ช่างฝัน มีอุดมการณ์ สนุกสนานกับการใช้ความคิด
9. รู้จักคิดริเริ่ม มีความยืดหยุ่นในการคิดและการกระทำ
10. มีความเชื่อมั่นในตนเอง และรู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง
11. ชอบเสี่ยง ชอบผจญภัย
12. มีสมาธิในสิ่งที่ตนสนใจ
13. สนใจสิ่งต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง

จากการศึกษาพัฒนาการความคิดสร้างสรรค์เด็กที่มีอายุ 6-12 ปี ของ ลิกอน (อ้างใน อารีรังสินนท์, 2532, หน้า 52-53) พบว่า เด็กที่มีอายุ 8-12 ปี ชอบการเป็นตัวเอง ชอบทำตัวเด่นดัง เด็กผู้หญิงชอบสำรวจหนังสือชนิดต่าง ๆ และการเล่นสมมติ เด็กผู้ชายชอบประสบการณ์ตรง

แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2535 ก, หน้า 29-36) กล่าวว่า การสร้างแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ จำเป็นต้องให้สอดคล้องกับหลักการและทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์ คือ ให้ผู้ตอบสามารถคิดได้หลาย ๆ ทาง หลาย ๆ แบบ หลาย ๆ แนว ดังนี้

1. แบบความเหมือน (Similarities) ของ Wallach และ Kogan เช่น จากภาพให้นักเรียนบอกว่ามีอะไรคล้ายหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ภายในเวลาที่กำหนด
2. แบบประโยชน์ของสิ่งของ (Alternate Uses) ของ Wallach และ Kogan เช่น ให้นักเรียนบอกประโยชน์ของสิ่งของที่กำหนดให้มาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ภายในเวลาที่กำหนด
3. แบบพวกละเอียดกันของ Wallach และ Kogan เช่น ให้นักเรียนหาคำตอบจากสิ่งที่กำหนดให้ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ภายในเวลาที่กำหนด
4. แนวทางความคล่องแคล่วในการใช้คำ เช่น ให้นักเรียนเขียนคำที่ขึ้นต้นหรือลงท้ายด้วยพยัญชนะ หรือคำที่กำหนดให้นั้น ให้มีความหมาย และได้จำนวนคำมากที่สุด เท่าที่จะมากได้ ภายในเวลาที่กำหนด

5. แบบผลที่จะเกิดตามมาจาก Torrance เช่น ให้นักเรียนคาดคะเนผลที่จะเกิดตามมาจากคำถามที่กำหนดให้ โดยบอกให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ภายในเวลาที่กำหนด

6. แบบการสร้างคำจากอักษรในคำที่กำหนดให้ เช่น กำหนดคำให้ 1 คำ ให้นักเรียนใช้อักษรจากคำที่กำหนดให้มาสลับกันใหม่ ให้เป็นคำที่มีความหมายให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ภายในเวลาที่กำหนด

7. แบบการหาคำที่มีความหมายคล้ายกัน เช่น ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายเหมือนกัน คล้ายกัน หรือใกล้เคียงกันกับคำที่กำหนดให้ ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ภายในเวลาที่กำหนด

8. แบบความหมายจากภาพ เช่น ให้นักเรียนเขียนคำพูดของบุคคลในภาพที่กำหนดให้ ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ภายในเวลาที่กำหนด

9. แบบความสัมพันธ์ทางสังคม เช่น ให้นักเรียนตอบคำถามว่าบุคคลในภาพควรจะพูดว่าอย่างไรบ้าง ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ภายในเวลาที่กำหนด

10. แบบการตั้งคำถามแปลกของ Torrance เช่น ให้นักเรียนคิดคำถามจากเรื่องหรือภาพที่กำหนดให้ ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ภายในเวลาที่กำหนด ถ้าคำถามใดแปลกจนคนอื่น คาดไม่ถึงจะได้คะแนนมาก

11. แบบการแต่งเรื่องสั้น เช่น ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากภาพ ภายในเวลาที่กำหนด หรือให้นักเรียนเขียนเรียงความบรรยายความรู้สึกของบุคคลในภาพ พร้อมแสดงเหตุผลให้ได้ จำนวนเรื่องมากที่สุดเท่าที่จะมากได้

12. แบบการระลึกถึงหรือคิดถึง เช่น ให้นักเรียนบอกสิ่งที่นึกถึงเมื่อเห็นคำหรือข้อความที่กำหนดให้ ให้มากที่สุด

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2535 ก, หน้า 51) ได้ให้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งดัดแปลงมาจากเกณฑ์ของ Torrance ดังนี้

1. ความคิดคล่อง ให้พิจารณาจากคำตอบที่เป็นไปได้ตามเงื่อนไขของคำถาม โดยให้คะแนนคำตอบละ 1 คะแนน ตามปริมาณคำตอบที่ไม่ซ้ำกัน

2. ความคิดยืดหยุ่น ให้พิจารณาจากคำตอบที่ไม่อยู่ในทิศทางเดียวกัน หรือคำตอบที่อยู่ในประเภทที่แตกต่างกัน โดยให้คะแนนคำตอบเป็นกลุ่มหรือประเภทละ 1 คะแนน

3. ความคิดริเริ่ม ให้พิจารณาจากสัดส่วนของความถี่ของคำตอบ ตามวิธีการของ Cropley คำตอบใดที่กลุ่มตัวอย่างตอบซ้ำกันมาก ๆ ก็ให้คะแนนน้อยหรือไม่ได้เลย ถ้าคำตอบยังซ้ำกับคนอื่นน้อยหรือไม่ซ้ำคนอื่นเลยก็จะได้คะแนนมากขึ้น เกณฑ์การให้คะแนนยึดหลักดังนี้

คำตอบซ้ำ 12% ขึ้นไป ให้ 0 คะแนน

คำตอบซ้ำ 6-11% ให้ 1 คะแนน

คำตอบซ้ำ 3-5% ให้ 2 คะแนน

คำตอบซ้ำ 2% ให้ 3 คะแนน

คำตอบซ้ำกันไม่เกิน 1% ให้ 4 คะแนน

4. ความคิดละเอียดลออ ให้คะแนนแต่ละภาพคำพูด 1 คะแนน ส่วนรายละเอียดที่ต่อเนื่องเพิ่มเติมขยายหรืออธิบายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ถือเป็นความคิดละเอียดลออทุกส่วนที่มีรายละเอียดไม่ซ้ำกัน จะได้ 1 คะแนน วิจิตร ชูระคำ (2537, หน้า 18) และ นิธิ จันทรมล (2535, หน้า 67) กล่าวว่า ความคิดละเอียดลออ หมายถึงความสามารถในการนำคำมาเขียนเป็นเรื่องราวได้แปลกใหม่ สนุกตลกขบขัน หรือน่าสนใจ และมีความยาวพอที่จะทำให้เรื่องได้ใจความที่สมบูรณ์ มีเกณฑ์การให้คะแนน 2 ด้าน คือ ด้านความคิดริเริ่ม ให้คะแนน 5 ส่วน และด้านความคิดละเอียดลออให้คะแนน 5 ส่วน โดยให้คะแนนการเชื่อมโยงความคิด 1 ส่วน การเสนอเรื่อง 1 ส่วน การใช้ภาษา 1 ส่วน เนื้อหาสาระ 2 ส่วน

คะแนนความคิดสร้างสรรค์หาได้จากผลบวกของคะแนน ความคิดคล่อง ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่มและความคิดละเอียดลออ ในแต่ละกิจกรรมนำมารวมกันเป็นผลบวกของคะแนน ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนแต่ละคน

เอกสารที่เกี่ยวกับงานเขียนเชิงสร้างสรรค์

ความหมายของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์

งานเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นงานเขียนที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ มีนักการศึกษาให้คำนิยามไว้ดังนี้

กรณีการ พวงเกษม (2533, หน้า 33) ให้ความหมายว่า การเขียนอย่างสร้างสรรค์มีความหมายตรงกันข้ามกับการเขียนที่มุ่งประโยชน์หรือวิชาการต่าง ๆ ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้เขียนจะต้องสามารถใช้จินตนาการหรือความคิดคำนึงของตนเขียนออกมาด้วยถ้อยคำที่สละสลวย ประทับใจผู้อ่าน ผู้ฟัง และให้ความรู้สึกในการเพลิดเพลินใจ และยกระดับสติปัญญาไปในตัว การเขียนอย่างสร้างสรรค์สำหรับเด็กต้องเป็นงานที่เกิดขึ้นจากความคิดของเด็กเอง ต้องไม่เลียนแบบความคิดหรือลีลาการเขียนของผู้อื่นมา

อจลรา ชิวพันธ์ (2532, หน้า 2) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์หมายถึง การเขียนซึ่งมีลักษณะของการคิดริเริ่ม โดยที่ผู้เขียนจะต้องใช้จินตนาการและประสบการณ์ของตนมาเชื่อมโยงความคิดในการเขียน

สุจิต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มรรย (2522, หน้า 134) ให้คำนิยามว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การเขียนเรียบเรียงความรู้ ความคิด ประสบการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิด และจินตนาการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร จะเป็นข้อความสั้น ๆ ทำนองคำขวัญ หรือร้อยแก้วสั้น ๆ หรือบทกวีนิพนธ์ก็ได้ ข้อเขียนต่าง ๆ เหล่านี้จะมีเอกภาพ มีความเป็นตัวของมันเองทั้งในด้านความคิดและการใช้ภาษาเรียบเรียง

สมพร มั่นตะสูตร (2525, หน้า 7) ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์หมายถึง การเขียนที่เกิดจากความคิดริเริ่ม ไม่ลอกเลียนแบบ มีความแปลกใหม่ มีจินตนาการซึ่งสอดคล้องประสานกับความงามทางภาษา

ประภาศรี สีหอำไพ (2531, หน้า 1) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่ผู้เขียนสร้างคำและข้อความจากจินตนาการของตนเอง โดยมีได้ลอกเลียนแบบอย่างของผู้อื่น มีอิสระที่จะเลือกรูปแบบการเขียนโดยไม่อยู่ในกรอบของลักษณะคำประพันธ์

จากคำนิยามดังกล่าวสรุปได้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่เขียนขึ้นจากความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการในรูปแบบของตนเอง ไม่ได้ลอกเลียนมาจากผู้อื่น

ความมุ่งหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

McKee (อ้างใน พิศมัย อำไพพันธุ์, 2537, หน้า 5) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า

1. การเขียนสร้างสรรค์เปิดโอกาสให้เด็กแสดงความคิดและอารมณ์ ความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่ได้พบเห็น
2. การเขียนสร้างสรรค์จะส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถทางวรรณคดีให้ชื่นชม การเรียนการสอน
3. การเขียนสร้างสรรค์ช่วยให้สนใจและซาบซึ้งวรรณคดีที่ดี
4. การเขียนสร้างสรรค์จะเป็นวิธีที่พัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กได้ดีกว่าวิธีธรรมดา

ประโยชน์ของการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์

พิศมัย อำไพพันธุ์ (2537, หน้า 3-4) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. ประโยชน์ต่อนักเรียน คือ
 - 1.1 ทำให้จิตใจกล้าแข็ง คิดอย่างรวดเร็ว
 - 1.2 ทำให้เด็กได้แสดงความรู้สึกสะท้อนอารมณ์ และมีสุนทรียภาพ
 - 1.3 เปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองความสามารถทางการเขียน
 - 1.4 เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิด ความเข้าใจ และแสดงปฏิกิริยาต่อสิ่งเร้าที่ได้พบเห็น
2. ประโยชน์ต่อครู คือ
 - 2.1 เป็นวิธีการที่จะช่วยให้เข้าใจความแตกต่างของเด็กแต่ละคน
 - 2.2 เป็นวิธีการที่จะช่วยให้เกิดความคุ้นเคย และเข้าใจเด็กเป็นรายบุคคล
 - 2.3 เป็นวิธีการที่จะช่วยให้เข้าใจประสบการณ์ของเด็ก

ปัจจัยสำหรับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์

การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทรมพรรย์ (2522, หน้า 134-135) และ กระณีการ์ พวงเกษม (2533, หน้า 33) กล่าวไว้ดังนี้

1. บรรยายภาพและสภาพการณ์ ครูควรสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเองไม่ทำให้เด็กเกรงกลัวหรือคับข้องใจ สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนและครู ส่งเสริมให้เด็กกล้าทำ กล้าคิด กล้าแสดงออก เป็นตัวของตัวเอง

2. ประสบการณ์ พยายามสร้างประสบการณ์ด้วยสื่อการสอนให้เด็กได้รู้และเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ได้โดยตรง

3. ความเอาใจใส่ของครู ครูจะต้องปลูกฝังนิสัยความเป็นคนช่างสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว

ลำดับขั้นในการฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นสิ่งละเอียดอ่อน ซึ่ง Funder (อ้างใน จิมลิม โกวิททางกูร, 2530, หน้า 35) เสนอแนะลำดับขั้นการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. ขั้นรู้ใจ เป็นขั้นให้ความรู้ในเรื่องที่นักเรียนสนใจ ขั้นนี้ครูต้องพยายามสร้างความรู้สึกลให้นักเรียนอยากเขียน
2. ขั้นแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องที่สนใจ เป็นขั้นที่ครูจะต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เพื่อจะได้แนวความคิดหลากหลาย
3. ขั้นเขียน เป็นขั้นที่นักเรียนแสดงการเขียนเรื่องที่ตนเองสนใจอย่างอิสระ
4. ขั้นแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากเรื่องที่เขียน เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนแต่ละคนได้แลกเปลี่ยนเรื่องกันอ่าน เพื่อให้นักเรียนได้แนวคิดเพิ่มเติม
5. ขั้นติดตามผล เป็นขั้นที่ติดตามกิจกรรมบางอย่างให้เหมาะสม

การประเมินผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์

การประเมินผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ทำให้เราทราบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งมีเกณฑ์ในการประเมินผล ดังที่ นราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2525, หน้า 26) และ พิศวาท ลัดดากุล (2524, หน้า 47) เสนอไว้ดังนี้

1. ควรใช้เกณฑ์ที่เกิดจากข้อตกลงร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน
2. ควรจะดูที่ความสามารถเฉพาะตัว

3. เป็นผลงานที่เกิดจากความเต็มใจในการแสดงออกทางด้านความคิด จินตนาการของผู้เขียน
4. ไม่คัดลอกผลงานโดยนำมาเปรียบเทียบกัน

รูปแบบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรบ (2522, หน้า 135-137) และกรณีการพวงเกษม (2533, หน้า 39) กล่าวถึงรูปแบบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษาไว้อย่างสอดคล้องกัน สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การเขียนเป็นเรื่องราว
 - 1.1 การจัดหมู่เขียนเรื่องบนกระดาน
 - 1.2 กำหนดคำ ข้อความ ประโยค ภาพ ชื่อเรื่อง นิทาน สิ่งของ แล้วนำไปเขียนเรื่องราว
2. การเขียนแสดงความรู้สึกนึกคิดตามความต้องการ และตามจินตนาการ
3. การเขียนเล่าประสบการณ์ คือ การให้นักเรียนเขียนเล่าประสบการณ์ของตนเอง
4. การเขียนคำโฆษณา คำขวัญและคำอวยพร มีการให้เขียนคำโฆษณา คำขวัญ และคำอวยพรจากสิ่งที่กำหนดให้และเขียนตามความพอใจ
5. การเขียนกลอน คือ ให้เขียนกลอนบรรยายภาพหรือเขียนนิทานคำกลอนสั้น ๆ
6. การเขียนเพื่อการแสดง
7. การเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสาร

เอกสารที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับงานเขียนเชิงสร้างสรรค์

งานเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นงานเขียนจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ จะเห็นว่างานเขียนเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ ก่อนที่จะเขียนเชิงสร้างสรรค์ จะต้องมีการคิดที่กว้างไกล หลายแง่มุม จึงจะได้งานที่แปลกใหม่ น่าสนใจ และก่อนที่จะคิดได้กว้างไกล หลายแง่มุม จะต้องรวบรวมข้อมูลจากการฟัง การอ่าน ตลอดจนถึงสิ่งที่คุณคนอื่น

คิดแล้วสื่อสารออกมาเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของตนให้กว้างไกลขึ้น ดังที่ พิศาวท ลัดดากุล (2524, หน้า 20) กล่าวว่า ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในการคิดและการเขียนของมนุษย์นั้น สัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น และเป็นส่วนประกอบเสริมซึ่งกันและกัน ดังจะเห็นว่าความคิดสร้างสรรค์ทำให้เกิดการพูด การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ความคิดและการพูด-การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทำให้เกิดการกระทำเชิงสร้างสรรค์ การพูด-การเขียนและการกระทำเชิงสร้างสรรค์ ทำให้เกิดการคิดเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้น ในทำนองเดียวกัน นิจ จันทร้มล (2535, หน้า 12) ให้ความเห็นว่า การคิดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นจะเห็นว่ามีความสัมพันธ์กันก่อนที่จะเขียนออกมาอย่างสร้างสรรค์ได้นั้น จะต้องมีการคิดอย่างสร้างสรรค์ก่อน คือจะต้องมีการคิดหลายแนวทาง คือ ความคิดคล่อง ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่มและความคิดละเอียดลออ จึงจะนำสิ่งที่ได้จากการคิดเหล่านั้นมาแสดงออกโดยการเขียน และการเขียนนั้นก็จะเป็นการเขียนเชิงสร้างสรรค์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์

ประเภทของหนังสือพิมพ์

สิริทิพย์ ชันสุวรรณ (2539, หน้า 8-10) และโยธิน โลหะสุวรรณ (2536, หน้า 42-43) แบ่งประเภทของหนังสือพิมพ์ตามลักษณะของข่าวที่นำเสนอไว้ดังนี้

1. หนังสือพิมพ์ประเภทเน้นคุณภาพ (Quality Newspaper) หมายถึงหนังสือพิมพ์ที่มุ่งเสนอเนื้อหาที่ประชาชนจำเป็นต้องรู้ ให้ความสำคัญต่อข่าวประเภทที่มีผลกระทบต่อสังคม
2. หนังสือพิมพ์ประเภทเน้นปริมาณ หรือประชาชนนิยม (Popular Newspaper) หมายถึงหนังสือพิมพ์ที่มุ่งเสนอเนื้อหาที่ให้ความเพลิดเพลิน ใช้อารมณ์ ให้ความสำคัญต่อการรายงานข่าวที่รวดเร็ว สด ทันต่อเหตุการณ์

เนื้อหาของหนังสือพิมพ์

สิริทิพย์ ชันสุวรรณ (2539, หน้า 86-93) กล่าวถึงเนื้อหาสาระในหน้าต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์โดยทั่วไปอาจแบ่งกว้าง ๆ เป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. เนื้อหาที่เป็นข่าว นำเสนอในรูปของตัวหนังสือ และเนื้อหาที่เป็นข่าวในรูปของภาพ
2. เนื้อหาที่เป็นบทบรรณาธิการ (บทนำ) และบทวิจารณ์ต่าง ๆ มีลักษณะเป็นความเรียงสั้น ๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาสาธารณะปัญหาใดปัญหาหนึ่งที่มีผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของสาธารณชน ความคิดเห็นนี้ถือว่าเป็นเสียง ของหนังสือพิมพ์ที่แสดงให้ผู้อ่านทราบถึงจุดยืนของหนังสือพิมพ์ต่อปัญหาที่เขียนถึง
3. เนื้อหาที่เป็นจดหมายจากผู้อ่านถึงบรรณาธิการ เป็นจดหมายของผู้อ่าน เขียนแสดงความคิดเห็นของตนต่อเหตุการณ์ในขณะนั้น
4. เนื้อหาที่เป็นความบันเทิง เป็นเนื้อหาที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่าน ช่วยให้ผู้อ่านได้ผ่อนคลายความเครียดจากการอ่านข่าวและบทความหนัก ๆ เช่น บทวิจารณ์ภาพยนตร์ หนังสือรายการโทรทัศน์ รายการวิทยุ หรืออาจเป็นการ์ตูน อักษรไขว้ นวนิยาย เป็นต้น
5. เนื้อหาที่เป็นโฆษณา

บทบาทของหนังสือพิมพ์ในการศึกษา

อุทธรณ์ พลกุล (2517, หน้า 115-116) และคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2521, หน้า 114) กล่าวถึงคุณค่าของหนังสือพิมพ์ที่มีต่อการศึกษา พอจะสรุปได้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้อ่านมีความรู้กว้างขวางมากขึ้น ช่วยให้เป็นคนที่ทันต่อเหตุการณ์ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ความเป็นไปของการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบันได้ดี
2. ช่วยปลูกฝังนิสัยให้เป็นคนรักการอ่าน
3. ช่วยให้ผู้อ่านมีความคิดวิจารณ์เนื้อหาและเรื่องราวต่าง ๆ จากการอ่าน ก่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความเชื่อมั่นในตนเอง
4. ทำให้ทราบความเคลื่อนไหว และค้นคิดสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ และให้ความรู้รอบตัว
5. ข่าวการเมือง การปกครองทำให้ผู้อ่านรู้นโยบายการปกครองประเทศ ประพฤติตนได้อย่างถูกต้องและรู้หน้าที่พลเมือง
6. ทำให้ทราบความเป็นไปของประเทศต่าง ๆ ในโลก ทราบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
7. ข่าวอาชญากรรม เป็นตัวอย่างในเรื่องศีลธรรมและความประพฤติ

8. ให้ความรู้ทางสุขศึกษา การรักษอนามัยและการป้องกันโรค
9. ข่าวกีฬาเกี่ยวกับศาสนา อารยธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ทำให้มีความรู้ทางสังคมวิทยา ประวัติศาสตร์
10. ใช้เก็บไว้เป็นประวัติศาสตร์
11. ใช้วิเคราะห์เหตุการณ์ในขณะนั้น
12. นำมาใช้เป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนในห้องเรียนได้โดยตรง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ พบผู้ที่ทำวิจัยดังนี้

Jurcova, Marta (อ้างใน นิตยา มะลิสุวรรณ, 2536, หน้า 33) ทำการวิจัยเกี่ยวกับแรงงูใจภายใน ในการเรียนวรรณคดีจากกิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษา ผลจากการวิจัยพบว่ากิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทำให้นักเรียนเกิดแรงงูใจภายใน นักเรียนชอบงานที่เกี่ยวกับการคิดอย่างสร้างสรรค์ คือ เนกนัย และคิดฝันเพื่องจินตนาการ (Fantasy) มากกว่าการเรียนแบบรู้รอบ (Mastery of Information) อย่างเข้มงวด

วัลลีย์ เรืองเกษตรกรณ์ (2527) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะความคิดประกอบการสอนวิชาภาษาไทยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย และพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนศิลป์-ภาษา โรงเรียนหนองฉางวิทยา อำเภอหนองฉาง จังหวัดอุทัยธานี พบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทย ท.401 โดยวิธีใช้แบบฝึกเสริมทักษะความคิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จัมลิ้ม โกวิทางกูร (2530) ทำการทดลองเกี่ยวกับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในวิชาภาษาไทย โดยสร้างแบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์ และแบบฝึกการเขียนอย่างเอกนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างเอกนัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับผลด้านความคิดสร้างสรรค์พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์มี

คะแนนเฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์ทางด้านภาษา ความคล่องในการคิด ความคิดยืดหยุ่น หลังสอนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อรทัย วิมลโนธ (อ้างใน อรทัย วิมลโนธ, 2532, หน้า 155) ทำการวิจัยเรื่องผลของการฝึกความคิดสร้างสรรค์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้แบบฝึกความคิดสร้างสรรค์จะมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้แบบฝึกความคิดสร้างสรรค์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนเชิงสร้างสรรค์

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนเชิงสร้างสรรค์พบผู้ทำการวิจัยดังนี้

พเยาว์ ทักษิณ (2523) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนได้เรียนอย่างอิสระกับครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่อง พบว่า แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระ มีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ใช้แบบฝึกที่ครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่องให้

พิศวาท ลัดดากุล (2524) ศึกษาเรื่องการสร้างแบบฝึกการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์เพื่อการเรียนการสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน

วิไล ชินวงศ์ (2526) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึกประกอบการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของกลุ่มทดลองแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประทุมพร ชนุทอง (2527) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้การ์ตูนเป็นสื่อการสอนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยไม่ใช้การ์ตูนเป็นสื่อการสอน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของกลุ่มทดลองแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กิ่งดาว พุทธพันธ์ (2534) ทำการวิจัยเรื่องกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีการพัฒนาทักษะทางด้านการเขียนคำตอบแบบสร้างสรรค์มากกว่าการพัฒนาทักษะทางด้านการเขียนเรียงความบรรยายภาพ นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการแต่งประโยคสูงขึ้นกว่าเดิม

นิจ จันทรมล (2535) ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิจิตรา ชูระคำ (2537) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สร้างขึ้น สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดด้านคิดคล่อง คิดยืดหยุ่น คิดริเริ่ม และคิดละเอียดลออได้ ส่วนผลสัมฤทธิ์การเขียนเรียงความจากเรื่อง พบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนเรียงความจากเรื่องและจากภาพของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมปอง อินทร์งาม (2538) ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนบทร้อยกรองสี่คำเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏว่า ความสามารถทางการเขียนบทร้อยกรองสี่คำของนักเรียนจากแบบฝึกทักษะการเขียนบทร้อยกรองสี่คำเชิงสร้างสรรค์มีการพัฒนาทักษะทางด้านความรู้ความเข้าใจ และการคิดเชิงสร้างสรรค์ทางภาษามากขึ้นกว่าเดิม ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนด้านความรู้ความเข้าใจ และการคิดเชิงสร้างสรรค์ในการเขียนบทร้อยกรองสี่คำสูงขึ้นที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในขณะที่เรียนด้วยแบบฝึก พบว่า นักเรียนมีความสนใจในแบบฝึกโดยเฉพาะแบบฝึกที่มีภาพประกอบ มีความตั้งใจที่จะทำแบบฝึกและมีความกล้าที่จะถามครู รู้จักช่วยเหลือกันในการทำแบบฝึก มีความสนใจใคร่รู้ในผลงานของตนเองที่ทำเสร็จ

งานวิจัยเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์กับการศึกษา

งานวิจัยเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์กับการศึกษา เท่าที่ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้ามีดังนี้

ประนอม เมืองดุ่ม (2532) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียน เกี่ยวกับการใช้สื่อมวลชนในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 7 โดยสอบถามครูภาษาไทย จำนวน 76 คน นักเรียน จำนวน 480 คน ผลการสำรวจ พบว่า ครูภาษาไทยและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า การนำสื่อมวลชนไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย มีประโยชน์มาก มีปัญหาและอุปสรรคในการนำไปใช้น้อย สำหรับการนำไปใช้ในการเรียนการสอนทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และวรรณคดีไทยยังมีการปฏิบัติน้อย ส่วนการนำไปใช้ในการเรียนการสอนหลักภาษาไทยครูภาษาไทยมีความเห็นว่านำไปใช้มากแต่นักเรียนเห็นว่ามี การนำไปใช้น้อย

จันทร์พอง อินโท (2535) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้หนังสือพิมพ์และวารสารวิชาการประกอบการเรียนการสอนภาษาไทยของครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร ในด้านการสอนการใช้ภาษา หลักภาษา วรรณคดีการจัดกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรภาษาไทยและประโยชน์ที่ได้รับ โดยศึกษาครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 339 คน ผลการศึกษาพบว่า ครูภาษาไทยใช้หนังสือพิมพ์และวารสารวิชาการประกอบการเรียนการสอนการใช้ภาษา วรรณคดี และจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทยน้อย ใช้หนังสือพิมพ์ประกอบการเรียนการสอนหลักภาษาไทยมาก และใช้วารสารวิชาการประกอบการเรียนการสอนหลักภาษาน้อย นอกจากนี้ครูภาษาไทยยังเห็นว่าการใช้หนังสือพิมพ์และวารสารวิชาการประกอบการเรียนการสอนภาษาไทย ทำให้ได้รับประโยชน์มาก

บุญส่ง แก้วรากมูข (2536) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์รายวันกับการนำเอาเนื้อหาสาระของหนังสือพิมพ์มาใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของครูในโรงเรียนประถมศึกษา โดยใช้แบบสอบถามสอบถามครูผู้สอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 250 คน ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน ได้แก่ ความบ่อยครั้งในการอ่าน ระยะเวลาในการอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการนำเอาเนื้อหาสาระของหนังสือพิมพ์มาใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ยกเว้นปริมาณของหนังสือพิมพ์ที่อ่านแต่ละครั้ง มีความสัมพันธ์กับระดับการนำเอาเนื้อหาสาระของหนังสือพิมพ์

มาใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ระดับความสนใจเนื้อหาประเภทต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์รายวัน มีความสัมพันธ์กับระดับการนำเอาเนื้อหาสาระของหนังสือพิมพ์มาใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน อายุ ประสบการณ์ในการสอน ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการนำเอาเนื้อหาสาระของหนังสือพิมพ์มาใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน